

На задатку очувања какве-такве моћи и угледа Народне скупштине некако остаде још само Устав. Доделио јој је уставотворну и законодавну власт. Уз то, прописао јој је надлежности и одредио када редовно заседа, не препустивши да та питања зависе од закона и воље владе. Али, стварност изгледа другачије.

Парламенту данас ни у уставној теорији није боље. Читамо о његовој политичкој немоћи, превазиђеној форми рада са дугим и бескорисним процедурама, некомпетентном, преобимном и сукобљеном („брбљивом“) чланству. Наводи се да парламент тек подсећа на негдашњу славну прошлост (ако је такве икада и било) уз суштински недостатак – послушност влади уместо да је контролише. Ипак, остаје непобитно да као представничко тело народа, бар симболично, парламент представља нацију, да је држава у малом. За његов опстанак довољно, али за реалну власт премало.

У нашој Скупштини посланици слушају своје страначке шефове па се она, док год влада ужива парламентарну већину, још издалека саглашава са оним што страначки шефови у влади планирају, стварају и спроводе. Иако смо навикнути на такву подређеност Скупштине, ипак је тај високи дом део нашег идентитета и услов политичког опстанка. То му чува углед много више него објаве да је донето стотине „владиних“ закона у једном сазиву или години (2009 – чак 265 закона, 2016 - 88). Али, извршној власти, канда, ни слепа послушност парламента није увек довољна.

Скупштина мора да ради - председнички избори не могу бити изговор за блокаду

Пише: Слободан Орловић
уторак, 14 март 2017 18:10

